

Arrest

nr. 323 513 van 18 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. L. S. LEUNG
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 7 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2024 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 november 2022 België binnen in het bezit van zijn paspoort en verzoekt op 22 december 2022 om internationale bescherming. Op 9 oktober 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Colombiaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Pereira (Riseralda, Colombia). U woonde daar samen met uw moeder. Uw dochter woonde eveneens in Pereira maar verbleef bij haar moeder, met wie u niet meer samen bent. U werkte in Colombia als schilder. In uw vriendengroep werden vele mensen afgeperst en bedreigd door de bende La Cordillera. Jullie legden deze bedreigingen naast jullie neer omdat jullie dachten dat jullie niets zou overkomen. In september 2022 verdween M(...) A(...) P(...) A(...), een van uw vrienden. Nadat hij niet meer opdook werden alle leden van uw vriendengroep één voor één opgezocht en bedreigd. Uzelf werd vier keer tegengehouden door mannen op motorfietsen die eisten dat u hen zou betalen. U diende geen klacht in uit angst voor represailles. Om uzelf en uw familie te beschermen vluchtte u op 13 november 2022 vanuit Colombia naar België, waar u op 22 december 2022 internationale bescherming aanvraagde.

Ter staving van uw verzoek en uw identiteit legde u volgende documenten neer: uw Colombiaans paspoort (d.d. 28 april 2022, 10 jaar geldig inreisstempel Amsterdam 14 november 2022); uw Colombiaanse identiteitskaart (d.d. 19 november 2004); uw militaire dienstplichtkaart; een attest van goed gedrag en zeden uit Colombia; een screenshot van uw vluchtgegevens; een opsporingsbericht van M(...); een artikel over M(...) verdwijning uit de lokale krant Q'hubo.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

De internationale bescherming kan u niet worden toegekend omwille van onderstaande redenen:

Het is niet geloofwaardig dat uw vriend M(...) in Colombia verdween:

- U bleek M(...) volledige naam niet te kennen. Zo stelde u bij de DVZ dat u zijn achternaam niet kende en beweerde u bij het CGVS dat zijn volledige naam M(...) E(...) was (DVZ, Vragenlijst CGVS vraag 3.5 en Notities Persoonlijk Onderhoud, hierna NPO, p. 12). Nochtans blijkt uit het door u neergelegde opsporingsbericht dat zijn volledige M(...) A(...) P(...) A(...) was (cf. administratief dossier). Gezien uw beweerde vriendschapsband met hem en gezien u omwille van zijn dood het land verliet, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u zijn achternaam zou kennen.
- Uw verklaringen over M(...)s verdwijning strookten niet met de inhoud van de door u neergelegde documenten. Zo stelde u bij de DVZ dat u in juni of juli 2022 bedreigd werd door drie gewapende personen die zeiden dat u de wijk moest verlaten, anders zou hetzelfde met u gebeuren als met M(...) (DVZ, Vragenlijst CGVS vraag 3.5). Ook bij het CGVS stelde u in eerste instantie dat u bedreigd werd in juni of juli 2022 en dat M(...) eind juni 2022 verdween (NPO, p. 8). Nochtans blijkt uit de door u neergelegde documenten dat M(...) pas verdween op 17 september 2022.

Het is niet geloofwaardig dat u na M(...)s verdwijning bedreigd werd door de bende La Cordillera:

- U legde incoherente verklaringen af over het aantal keer dat u bedreigd werd. Zo vermeldde u bij de DVZ slechts één concreet incident, terwijl u bij het CGVS beweerde dat u zes keer in groep en vier keer persoonlijk bedreigd werd (NPO, p. 10).
- U legde vage en weinig overtuigende verklaringen af over de omstandigheden van uw bedreiging. Zo kan uw stelling dat u bedreigd werd door 'drie of vier' personen, maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 10). Een dergelijke bedreiging is immers een emotionele gebeurtenis, waardoor in alle redelijkheid verwacht kan worden dat u zich nog precies zou herinneren met hoeveel uw tegenstanders waren. Hierop gewezen, verklaarde u ontwijkend dat ze altijd met drie waren toen jullie in groep bedreigd werden en met vier toen u persoonlijk bedreigd werd. Deze uitleg strookt niet met uw eerdere verklaringen bij de DVZ. Ook is het veelzeggend dat u niets over uw belagers kon vertellen, zich geen uiterlijke kenmerken herinnerde en ook niets meer over hun accent wist te zeggen dan dat ze van Pereira waren (NPO, p. 10).
- U bleek amper iets te weten over de bedreigingen die de andere mensen in uw vriendengroep ondergingen. Zo wist u niet wie als eerste bedreigd werd (NPO, p. 8). Uw tegenwerping dat hoe minder u erover wist, hoe beter het voor u zou zijn, houdt geen steek en kan niet dienen als verklaring voor uw onwetendheid (NPO, p. 8). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich grondig informeert over de kern van zijn vrees. U had zich bovendien ook nog bij uw vrienden kunnen informeren na uw aankomst in België, toen u al in veiligheid was.

- Het door u beschreven gedrag van de bende La Cordillera is niet aannemelijk. Zo is het niet geloofwaardig dat deze bende u persoonlijk tot vier keer toe zou bedreigen, enkel en alleen omdat u behoort tot dezelfde vriendengroep als iemand die verdween. Ook is het niet aannemelijk dat ze u tot vier keer toe op straat met wapens zouden bedreigen, zonder u een concrete deadline te geven om hen te betalen en zonder dat u ooit concrete gevolgen ondervond van het feit dat u hun bedreigingen negeerde.

- U bleek amper iets over La Cordillera te weten. Zo kon u niet zeggen wie hun leider was en kende u geen enkele naam of bijnaam van de bendeleden (NPO, p. 14). Nochtans gaat het om een bende die regelmatig het nationale nieuws beheerst en door wie u en uw vrienden jarenlang persoonlijk afgeperst en bedreigd werden. Geconfronteerd met de naam van Bernardo Campos, bijgenaamd 'Berny', bleek u niet te weten om wie het ging (NPO, p. 15). Nochtans gaat het om de leider van La Cordillera die vermoord werd in oktober 2023, toen u de bende al vreesde en omwille van de bende het land ontvlucht was (cf. administratief dossier).

- Het komt wel heel toevallig over dat al problemen met La Cordillera pas dateren van nadat u in april 2022 een internationaal reispaspoort aanvraagde. Uw uitleg dat u een paspoort nodig had om op aanbeveling van een vriend in Chili te gaan werken, kan bovendien niet overtuigen (NPO, p. 12). U kon geen enkele email of brief voorleggen waaruit deze buitenlandse jobaanbieding zou kunnen blijken. Ook is het niet aannemelijk dat een Chileense werkgever het opportuun zou vinden om u en uw collega's vanuit Colombia over te vliegen, enkel om een huis te schilderen. Door uw ontwijkende en vage verklaringen rijst het vermoeden dat u uw paspoort reeds in april 2022 aanvraagde met het doel naar Europa te verhuizen, en dat uw zogeheten problemen met La Cordillera geen rol speelden in deze beslissing.

- U legde op geen enkel moment klacht neer tegen uw belagers en u kan uw bedreigingen met geen enkel document staven. Nochtans kan verwacht worden dat u, indien u werkelijk door gewapende mannen bedreigd werd, hiervan aangifte zou gedaan hebben. Uw tegenwerping dat u angst had, doet daaraan geen afbreuk.

- U bleek zich totaal niet te hebben geïnformeerd over het lot van uw vrienden die in Colombia achterbleven (NPO, p. 14). Dat u na uw vertrek alle contact met uw voormalige vriendengroep verbroken hebt en niet kan zeggen of zij sindsdien nog problemen hebben gehad met La Cordillera, is veelzeggend.

De documenten die u neerlegde zijn niet van die aard dat bovenstaande vaststellingen erdoor in een ander daglicht komen te staan:

- Uw paspoort, identiteitskaart en militaire kaart staven louter uw identiteit.

- Het artikel en het opsporingsbericht dat u neerlegde over M(...)s verdwijning stroken niet met uw verklaringen en werden hierboven al besproken.

- Het door u neergelegde juridisch attest is voor deze beslissing niet relevant.

- Dat u per vliegtuig naar België reisde wordt niet betwijfeld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals

het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv.

wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schendingen aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de vermeende schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing opmerkt dat verzoeker M.'s volledige naam niet kende, bevestigt verzoeker de familienaam van M. niet gekend te hebben en dit ook zo bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) verklaard te hebben. Hij licht toe dat hij achteraf pas de familienaam van M. te weten kwam en meent dat het niet onredelijk is dat jeugdvrienden elkaars familienaam niet kennen. Verzoeker stelt verder niet te begrijpen waar de naam E. vandaan komt, betoogt dat hij deze naam tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) niet heeft vermeld en stelt dat als dit toch zo was, dit een misverstand met de tolk moet zijn.

Aangaande de motieven van de bestreden beslissing waar de adjunct-commissaris opmerkt dat verzoekers verklaringen over M.'s verdwijning niet stroken met de inhoud van de door verzoeker neergelegde documenten, betwist verzoeker niet dat hij zich heeft vergist over de exacte data en geeft hij hiervoor als reden “dat hij helemaal niet goed is in het onthouden van specifieke data”. Hij bevestigt dat de bedreigingen begonnen zijn nadat M. verdwenen was en meent dat de chronologie en de essentie van zijn verklaringen wel

klopt, namelijk dat de bende hem is beginnen bedreigen nadat M. verdwenen was. Hij meent dat het niet onredelijk is dat iemand zich kan vergissen over een exacte datum en stelt dat dit niet noodzakelijk moet leiden *“tot de conclusie dat het niet geloofwaardig zou zijn dat verzoeker na de verdwijning van M(...) door de bende bedreigd werd”*.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker geen coherente verklaringen zou hebben afgelegd over het aantal keren dat hij werd bedreigd, merkt verzoeker op dat het interview bij de DVZ heel kort was en er hem niet werd gevaagd hoeveel keren hij bedreigd is geweest.

Wat betreft de omstandigheden van de bedreigingen, licht verzoeker toe dat hij vele keren is bedreigd en hij zich niet meer exact kan herinneren met hoeveel de benedeleden telkens waren. Hij betoogt dat het een traumatische periode is geweest en het in die zin niet onredelijk is dat hij zich niet exact kan herinneren hoeveel benedeleden er bij iedere afzonderlijke bedreiging aanwezig waren. Hij stelt verklaard te hebben dat het steeds drie à vier benedeleden waren. Tevens voert hij aan dat *“het CGVS bij het stellen van de vragen bleef aandringen en dat verzoeker dan maar heeft verklaard dat de benedeleden met drie waren toen verzoeker en zijn vrienden in groep bedreigd werden en met vier toen verzoeker persoonlijk bedreigd werd”*. Bovendien hekelt hij dat de adjunct-commissaris stelt dat zijn verklaringen over het aantal benedeleden niet overeenkomen met zijn verklaringen bij de DVZ, maar niet specificeert waarom dit zo zou zijn.

Voorts herhaalt verzoeker in dit kader dat hij niets kende van de bende noch wilde weten, de benedeleden er allemaal min of meer hetzelfde uitzien en hij enkel aan hun accent kon horen dat ze van Pereira waren. Hij licht toe dat hij voor zijn eigen veiligheid zo ver mogelijk wegbleef van *“de onderwereld”* en daarom zo weinig over de bende weet, wat volgens hem niet onredelijk is voor *“een gewone burger (...) die niets met criminele bendes te maken heeft”*.

Waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker amper iets afweet van de bedreigingen die de andere mensen van zijn vriendengroep kregen, licht verzoeker toe dat hij zo weinig mogelijk wilde weten over de bedreigingen die zijn vrienden hebben ondergaan en stelt hij dat dit een soort zelfverdedigingsreflex is. Hij stelt dat hij en zijn vrienden onder elkaar niet over de bedreigingen praatten en meent wel degelijk geïnformeerd te zijn over de kern van zijn vrees. Hij licht toe dat als hij contact opneemt met zijn vrienden in Colombia, zijn vrienden dan gaan vragen waar hij verblijft en dit zouden doorvertellen.

Aangaande de motieven in de bestreden beslissing betreffende verzoekers verklaringen over het gedrag van La Cordillera, stelt verzoeker verklaard te hebben dat de bende de taxi-diensten van Uber wilde controleren en de bende daarom hem en zijn vrienden, waarvan er één als bijverdienste chauffeur voor Uber was, begonnen te bedreigen om de wijk te verlaten. Hij stelt niet te weten waarom de bende niet is overgegaan tot fysiek geweld.

Wat betreft zijn beperkte kennis over de bende, herhaalt verzoeker dat hij voor zijn eigen veiligheid zo ver mogelijk wegbleef van *“de onderwereld”* en daarom zo weinig over de bende weet. Hij is van mening dat het niet onredelijk is dat *“een doorsnee burger die niets te maken heeft met het criminele milieu en die het nieuws niet volgt, niet weet hoe een nationaal kopstuk van een bendelid heet”*.

Aangaande het feit dat zijn problemen met La Cordillera pas dateren van nadat hij in april 2022 een internationaal paspoort aanvraag, herhaalt verzoeker dat hij zijn paspoort aanvraag om te gaan werken in Chili, waar een vriend die ingenieur is hem werk wilde geven, *“niet enkel om te schilderen, maar ook om andere bouw- en aannemingswerken uit te voeren”*. Hij herhaalt dat de chronologie van de feiten wel klopt en stelt zich de vraag waarom hij nog zoveel maanden zou wachten en de bedreigingen van de bende zou ondergaan als hij reeds in april 2022 met zijn paspoort naar Europa kon reizen.

Betreffende het feit dat verzoeker op geen enkel moment een klacht heeft neergelegd, wijst verzoeker erop dat hij vreest dat de politie corrupt is, *“of minstens geïnfilteerd is door de bende”*. Hij stelt dat het indienen van een klacht de situatie alleen maar erger gemaakt zou hebben en voegt toe dat het niet onredelijk is dat hij bang is dat als hij klacht indient, de bende dit te weten zou komen.

Aangaande het motief van de bestreden beslissing dat verzoeker zich niet geïnformeerd heeft over het lot van zijn vrienden die in Colombia bleven, voert verzoeker aan dat hij reeds heeft meegedeeld dat hij niet wil dat teveel mensen in Colombia weten waar hij verblijft. Hij herhaalt dat hij vreest dat als hij contact opneemt met zijn vrienden, zij gaan vragen waar hij verblijft en dit zouden doorvertellen.

Verzoeker is dan ook van mening dat de adjunct-commissaris ten onrechte heeft besloten om hem de status van vluchteling niet toe te kennen en derhalve artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Aangaande de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus citeert verzoeker artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en licht hij als volgt toe:

“Dat het CGVS in de bestreden beslissing zelf aangeeft:

- “(...)

o Verzoeker wijst erop dat zijn problemen net te maken hebben met gemeenrechtelijke criminaliteit.

o Verzoeker werd bedreigd door een bende die de totale controle wil hebben over de wijk waar verzoeker woonde en dus wilde dat verzoeker de wijk zou verlaten.

o Verzoeker verwijst hiervoor naar hetgeen hierover wordt uiteengezet in het eerste onderdeel van dit middel.

o Het crimineel geweld in Colombia is dus doelgericht, en niet willekeurig van aard zoals het CGVS heeft geschreven in de bestreden beslissing. Dit geldt dan ook voor de situatie van verzoeker. Verzoeker zal bij terugkeer naar Colombia immers geviséerd worden door de bende omdat hij terugkeert naar de wijk waar de bende wilde dat hij die zou verlaten.

o Verzoeker is dus van mening dat hij wel degelijk risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in Colombia.

Dat het CGVS derhalve ook artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

In een tweede onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, die hij geschonden acht. In dit kader wijst hij op het onredelijke karakter van meerdere motieven van de bestreden beslissing en herhaalt hij dienaangaande de argumentatie die hij in het eerste onderdeel van zijn middel heeft uiteengezet.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Colombia, omwille van problemen met de bende La Cordillera. In verzoekers vriendengroep zouden verschillende mensen afgeperst en bedreigd zijn door La Cordillera. In september 2022 zou M., een van verzoekers vrienden, verdwenen zijn. Nadat M. niet meer opdook, zouden alle leden van verzoekers vriendengroep een voor een opgezocht en bedreigd zijn. Verzoeker zelf zou vier keer tegengehouden zijn door mannen op motorfietsen die geëist zouden hebben dat hij hen zou betalen of de wijk zou verlaten. Om zichzelf en zijn familie te beschermen, vluchtte verzoeker volgens zijn verklaringen op 13 november 2022 vanuit Colombia naar België.

De Raad is na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt ten aanzien van zijn land van herkomst, Colombia.

De Raad treedt de adjunct-commissaris vooreerst bij waar hij vaststelt dat het niet geloofwaardig is dat verzoekers vriend M. in Colombia verdween. Dienaangaande motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“U bleek M(...)'s volledige naam niet te kennen. Zo stelde u bij de DVZ dat u zijn achternaam niet kende en beweerde u bij het CGVS dat zijn volledige naam M(...) E(...) was (DVZ, Vragenlijst CGVS vraag 3.5 en Notities Persoonlijk Onderhoud, hierna NPO, p. 12). Nochtans blijkt uit het door u neergelegde opsporingsbericht dat zijn volledige M(...) A(...) P(...) A(...) was (cf. administratief dossier). Gezien uw beweerde vriendschapsband met hem en gezien u omwille van zijn dood het land verliet, kan in alle redelijkheid verwacht worden dat u zijn achternaam zou kennen.

Uw verklaringen over M(...) verdwijning strookten niet met de inhoud van de door u neergelegde documenten. Zo stelde u bij de DVZ dat u in juni of juli 2022 bedreigd werd door drie gewapende personen die zeiden dat u de wijk moest verlaten, anders zou hetzelfde met u gebeuren als met M(...) (DVZ, Vragenlijst CGVS vraag 3.5). Ook bij het CGVS stelde u in eerste instantie dat u bedreigd werd in juni of juli 2022 en dat

M(...) eind juni 2022 verdween (NPO, p. 8). Nochtans blijkt uit de door u neergelegde documenten dat M(...) pas verdween op 17 september 2022."

Verzoeker kan in zijn verzoekschrift niet verschonen dat hij M.'s familienaam niet kent door aan te voeren dat hij deze pas achteraf te weten kwam via sociale media en het opsporingsbericht en het *"niet onredelijk is dat jongeren en jeugdvrienden elkaar enkel met de voornaam of bijnaam noemen en elkaars familienaam niet kennen"*. De Raad merkt op dat verzoeker en M. sinds een heel lange tijd vrienden waren en elkaar bijna elke dag zagen, en hij omwille van de verdwijning van M. Colombia verliet (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-6). Dit in acht genomen, kan er van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij de volledige naam van M. zou kennen, temeer hij documenten aangaande M. neerlegt die zijn volledige naam bevatten (AD, stuk 5, 'Documenten', nrs. 3 en 4). Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke. Verzoeker kan bovendien niet gevolgd worden waar hij betoogt dat hij de naam E. nooit heeft vermeld, aangezien uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat hij wel degelijk aangaf dat M.'s achternaam E. zou zijn (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Evenmin kan hij worden bijgetreden waar hij aanvoert dat indien hij dit toch had vermeld, dit een misverstand met de tolk moet zijn. De Raad merkt in dit kader namelijk op dat, wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met zijn wisselende verklaringen doorheen het persoonlijk onderhoud aangaande de achternaam van E., hij niet aangeeft dat dit een misverstand zou zijn, maar hij louter stelt de achternaam van M. niet te weten (*Ibid.*, p. 12). Evenmin maakte hij hierover opmerkingen na zijn persoonlijk onderhoud.

Waar verzoeker verder aanvoert dat hij zich heeft vergist over de exacte data van M.'s verdwijning en hij niet goed is in het onthouden van specifieke data, wijst de Raad erop dat er van verzoeker verwacht kan worden dat hij de feiten die de aanleiding vormen voor zijn vertrek correct in de tijd kan situeren, *quod non*. Bovendien kan verzoeker dit aflezen van de door hem voorgelegde documenten (AD, stuk 5, 'Documenten', nr. 3). Waar hij dit tracht te verschonen door te betogen dat de chronologie van zijn relaas wel logisch is, namelijk dat M. verdween, waarna hij bedreigingen ontving, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling van de adjunct-commissaris dat verzoekers verklaringen niet stroken met de inhoud van de door hem neergelegde documenten, noch aan de vaststelling dat hij de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek uit Colombia zelfs niet bij benadering correct in de tijd weet te situeren.

De Raad treedt de adjunct-commissaris vervolgens bij waar hij in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt over het aantal keren dat hij bedreigd werd, aangezien hij het bij de DVZ heeft over één concreet incident, waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij zes keer in groep en vier keer persoonlijk werd bedreigd (AD, stuk 7, vragenlijst CGVS, vraag 3.5; AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Waar verzoeker in dit kader aanvoert dat het interview bij de DVZ zeer kort was, wijst de Raad erop dat de omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ gevraagd werd kort te zijn en de details van zijn relaas te houden voor het latere persoonlijk onderhoud op het CGVS geen afbreuk doet aan de verwachting dat verzoeker te allen tijde coherente en volledige verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn relaas. Waar hij aanvoert dat er hem bij de DVZ niet werd gevraagd hoeveel keer hij werd bedreigd, wijst de Raad erop dat er aan verzoeker gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst en stelt hij vast dat verzoeker wel over één bedreiging spontaan vertelt, waardoor het niet duidelijk is waarom verzoeker dan de andere bedreigingen niet vermeld zou kunnen hebben. Bovendien bevestigde verzoeker aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud dat hij alle essentiële elementen kon weergeven waarom hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en had hij geen opmerkingen over zijn interview bij de DVZ (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Voorts stelt de adjunct-commissaris terecht vast dat verzoeker vage en weinig overtuigende verklaringen aflegde over de omstandigheden van de bedreiging. Hij motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

"Zo kan uw stelling dat u bedreigd werd door 'drie of vier' personen, maar moeilijk overtuigen (NPO, p. 10). Een dergelijke bedreiging is immers een emotionele gebeurtenis, waardoor in alle redelijkheid verwacht kan worden dat u zich nog precies zou herinneren met hoeveel uw tegenstanders waren. Hierop gewezen, verklaarde u ontwijkend dat ze altijd met drie waren toen jullie in groep bedreigd werden en met vier toen u persoonlijk bedreigd werd. Deze uitleg strookt niet met uw eerdere verklaringen bij de DVZ. Ook is het veelzeggend dat u niets over uw belagers kon vertellen, zich geen uiterlijke kenmerken herinnerde en ook niets meer over hun accent wist te zeggen dan dat ze van Pereira waren (NPO, p. 10)."

Door in zijn verzoekschrift louter te herhalen dat hij vele keren bedreigd is, maar zich niet exact kan herinneren met hoeveel zijn belagers bij iedere afzonderlijke bedreiging waren, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die bovenstaande motieven in een ander daglicht kunnen plaatsen. Verzoeker voert tevens aan dat dit een emotionele en traumatische periode was, waardoor het niet onredelijk is dat hij het zich niet exact kan herinneren, doch verzoeker maakt geen melding van een trauma in zijn hoofdte waardoor

hij dit zich niet zou kunnen herinneren, noch legt hij hierover enig document neer. Waar hij verder betoogt dat de *protection officer* bleef aandringen, waardoor hij *“dan maar heeft verklaard dat de bendeleden met drie waren toen verzoeker en zijn vrienden in groep bedreigd werden en met vier toen verzoeker persoonlijk bedreigd werd”*, wijst de Raad erop dat de omstandigheid dat de *protection officer* van het CGVS een vraag herhaalt om duidelijkheid te scheppen in verzoekers relaas, niet verschoont dat verzoeker dan maar eender wat zou zeggen. Verzoekers kritiek dat de adjunct-commissaris nalaat in de bestreden beslissing te specificeren waarom deze verklaringen niet overeenkomen met zijn verklaringen bij de DVZ is niet dienstig, nu het volstaat de respectievelijke gehoorverslagen te lezen om vast te stellen dat verzoeker geen eenduidige verklaringen heeft afgelegd over het aantal personen die hem (en zijn vrienden) bedreigd zouden hebben. Waar verzoeker bij de DVZ melding maakte van één enkel incident in juni of juli 2022 waarbij hij en zijn vrienden door drie personen werden bedreigd (AD, stuk 7, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), heeft hij het tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS over twee of drie personen die hem en zijn vrienden tegenhielden tijdens het uitgaan, om vervolgens te verklaren dat ze met *“verschillenden”* waren toen hij en zijn vrienden als groep werden bedreigd en met vier toen hij rechtstreeks werd bedreigd. Nochtans hield verzoeker eerder voor dat de bendeleden met drie of vier waren toen ze hem rechtstreeks bedreigden (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10).

Aangaande zijn gebrekkige kennis betreffende het uiterlijk van zijn belagers, betoogt verzoeker dat hij voor zijn eigen veiligheid zo ver mogelijk wegbleef van zijn belagers en daarom zo weinig over de bende weet, wat volgens hem niet onredelijk is gezien hij een gewone burger is die niets met criminele bendes te maken heeft. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker geen *“gewone burger is die niets met criminele bendes te maken heeft”*, aangezien een vriend van hem door toedoen van een criminele bende zou zijn verdwenen, en verzoeker nadien zowel in groep als persoonlijk door bendeleden zou zijn bedreigd. In die zin kan er van verzoeker dan ook verwacht worden dat hij zich informeert over deze bende, zodat hij weet wie zijn belagers zijn en op die manier zijn vrees terdege zou kunnen inschatten.

Verzoekers betoog is dan ook niet afdoend om bovenstaande motieven, waarbij terecht wordt vastgesteld dat verzoeker weinig overtuigende verklaringen aflegt over de omstandigheden van zijn bedreigingen, te weerleggen of te ontkrachten.

Wat betreft verzoekers kennis over de bedreigingen die andere mensen in zijn vriendengroep ontvingen, motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“U bleek amper iets te weten over de bedreigingen die de andere mensen in uw vriendengroep ondergingen. Zo wist u niet wie als eerste bedreigd werd (NPO, p. 8). Uw tegenwerping dat hoe minder u erover wist, hoe beter het voor u zou zijn, houdt geen steek en kan niet dienen als verklaring voor uw onwetendheid (NPO, p. 8). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij zich grondig informeert over de kern van zijn vrees. U had zich bovendien ook nog bij uw vrienden kunnen informeren na uw aankomst in België, toen u al in veiligheid was.”

Verzoeker kan niet overtuigen waar hij ter verklaring van zijn onwetendheid herhaalt dat hij niets met de problemen te maken wilde hebben en hij er zo weinig mogelijk over wilde weten, wat volgens hem een soort zelfverdedigingsreflex is. De Raad herhaalt dat het voor verzoeker essentieel is te weten wie van zijn vrienden wanneer werd bedreigd, om het risico waaraan hij wordt blootgesteld in te kunnen schatten. Bovendien verklaart verzoeker dat hij afstand nam van de vriendengroep, maar enkelen ervan wel nog hoorde, waardoor het niet duidelijk is waarom hij niet via deze vrienden om verdere informatie kon vragen (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Het feit dat verzoeker nalaat zich verder te informeren wijst dan ook op een gebrek aan interesse en ondermijnt zijn aangevoerde vrees. Door verder louter te betwisten dat hij niet geïnformeerd is over de kern van zijn vrees, doet hij evenmin afbreuk aan bovenstaande motieven.

Waar hij ter verschoning van het feit dat hij eens in België niet verder informeerde over deze problemen aanvoert dat hij vreest *“dat als hij contact opneemt met zijn vrienden in Colombia, dat zijn vrienden dan gaan vragen waar verzoeker verblijft, en dat zijn vrienden dit zouden doorvertellen”*, is het voor de Raad niet duidelijk waarom zijn vrienden zijn verblijf in België zouden doorvertellen, daar zij aan dezelfde bedreigingen onderworpen zouden worden als verzoeker. Aldus kan verzoekers betoog bovenstaande motieven niet ombuigen.

Voorts wijst de adjunct-commissaris er in de bestreden beslissing met reden op dat het gedrag van de bende La Cordillera niet aannemelijk is, wat als volgt nader wordt toegelicht:

“Zo is het niet geloofwaardig dat deze bende u persoonlijk tot vier keer toe zou bedreigen, enkel en alleen omdat u behoort tot dezelfde vriendengroep als iemand die verdween. Ook is het niet aannemelijk dat ze u tot vier keer toe op straat met wapens zouden bedreigen, zonder u een concrete deadline te geven om hen te betalen en zonder dat u ooit concrete gevolgen ondervond van het feit dat u hun bedreigingen negeerde.”

Waar verzoeker aangaande het gedrag van La Cordillera aanvoert dat hij niet weet waarom zij niet tot fysiek geweld zijn overgegaan, brengt hij geen concrete elementen of argumenten aan om bovenstaande motieven te weerleggen of te ontcrachten. Waar hij stelt dat de bende de taxi-diensten van Uber wilde controleren, wat overigens een blote bewering is, en dat zij daarom verzoeker en zijn vrienden begonnen te bedreigen om de wijk te verlaten, verklaart hij niet waarom ze de hele vriendengroep bedreigden als enkel M. voor Uber werkte, noch waarom zij geen specifieke deadline oplegden voor de betaling of nooit overgingen tot concrete daden.

De adjunct-commissaris overweegt verder op goede gronden als volgt:

“U bleek amper iets over La Cordillera te weten. Zo kon u niet zeggen wie hun leider was en kende u geen enkele naam of bijnaam van de bendeleden (NPO, p. 14). Nochtans gaat het om een bende die regelmatig het nationale nieuws beheerst en door wie u en uw vrienden jarenlang persoonlijk afgeperst en bedreigd werden. Geconfronteerd met de naam van Bernardo Campos, bijgenaamd ‘Berny’, bleek u niet te weten om wie het ging (NPO, p. 15). Nochtans gaat het om de [voormalige] leider van La Cordillera die vermoord werd in oktober 2023, toen u de bende al vreesde en omwille van de bende het land ontvlucht was (cf. administratief dossier).”

De Raad herhaalt dat verzoeker volgens zijn verklaringen geen gewone burger is die niets te maken heeft met de bende, maar er net door bedreigd wordt, en dit de reden is waarom hij zijn land van herkomst verlaten heeft. In dit opzicht kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat het nieuws over de moord op de voormalige leider, en één van de oprichters, van La Cordillera (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, Artikel ivm moord op Berny + vertaling) hem niet zou zijn ontgaan en hij zich informeert over deze bende, zodat hij weet wie zijn belagers zijn, om het risico waaraan hij wordt blootgesteld te kunnen inschatten. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke, wat afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Aangaande de motieven van de bestreden beslissing waar de adjunct-commissaris vaststelt dat verzoeker op geen enkel moment een klacht heeft neergelegd tegen zijn belagers en hij de bedreigingen met geen enkel document kan staven, herhaalt verzoeker dat hij uit angst dat de politie corrupt is of hij als verklikker zou worden aanzien, geen klacht zou hebben neergelegd. Door louter deze eerdere verklaringen te herhalen, doet verzoeker echter geen afbreuk aan de pertinente overweging dat er van hem verwacht kan worden dat hij, indien hij bedreigd wordt, hiervan aangifte doet en dit zou kunnen staven. Wat betreft het feit dat hij zich niet geïnformeerd heeft over het lot van zijn vrienden die achterbleven in Colombia, betoogt verzoeker andermaal dat hij vreest dat als hij contact opneemt met zijn vrienden in Colombia, zij gaan vragen waar hij verblijft en dit zouden doorvertellen. De Raad herhaalt dat het niet duidelijk is waarom zijn vrienden zijn verblijf in België zouden doorvertellen, daar zij aan dezelfde bedreigingen onderworpen zouden worden als verzoeker. Bovendien blijkt er uit verzoekers gedrag weinig interesse in zijn problemen en die van zijn vrienden.

Verder laat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende gelden:

“Het komt wel heel toevallig over dat al problemen met La Cordillera pas dateren van nadat u in april 2022 een internationaal reispaspoort aanvraag. Uw uitleg dat u een paspoort nodig had om op aanbeveling van een vriend in Chili te gaan werken, kan bovendien niet overtuigen (NPO, p. 12). U kon geen enkele email of brief voorleggen waaruit deze buitenlandse jobaanbieding zou kunnen blijken. Ook is het niet aannemelijk dat een Chileense werkgever het opportuun zou vinden om u en uw collega’s vanuit Colombia over te vliegen, enkel om een huis te schilderen. Door uw ontwijkende en vage verklaringen rijst het vermoeden dat u uw paspoort reeds in april 2022 aanvraag met het doel naar Europa te verhuizen, en dat uw zogeheten problemen met La Cordillera geen rol speelden in deze beslissing.”

Verzoeker herhaalt dat hij zijn paspoort in april 2022 heeft aangevraagd om te gaan werken in Chili en dat de chronologie van de door hem beweerde feiten wel klopt en stelt zich de vraag waarom hij *“nog zovele maanden (zou) wachten en de bedreigingen van de bende ondergaan als verzoeker toch met zijn paspoort onmiddellijk vanaf april 2022 naar Europa kon reizen”*. Verzoeker blijft evenwel in gebreke uit te leggen waarom hij geen enkel document kan voorleggen aangaande de vermeende jobaanbieding in Chili, laat staan dat verzoeker aannemelijk zou maken dat hij naar Chili zou gaan *“niet enkel om te schilderen, maar ook om andere bouw- en aannemingswerken uit te voeren”*, zoals hij in zijn verzoekschrift voorhoudt, waardoor wel degelijk het vermoeden rijst, gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen aangaande de bedreigingen door La Cordillera en de verdwijning van M., dat hij zijn paspoort aanvraag met het doel naar Europa te verhuizen. Met zijn betoog brengt hij dan ook geen concrete elementen of argumenten aan die bovenstaande motieven in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Voorts motiveert de adjunct-commissaris aangaande de door verzoeker neergelegde documenten in de bestreden beslissing als volgt:

“Uw paspoort, identiteitskaart en militaire kaart staven louter uw identiteit.

Het artikel en het opsporingsbericht dat u neerlegde over M(...)s verdwijning stroken niet met uw verklaringen en werden hierboven al besproken.

Het door u neergelegde juridisch attest is voor deze beslissing niet relevant.

Dat u per vliegtuig naar België reisde wordt niet betwijfeld."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel onverlet worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook in het licht van de algemene situatie in Colombia, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij, omwille van de beweerdde bedreigingen van La Cordillera, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dient te koesteren.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

3.2.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming omwille van de bedreigingen die hij ontvangen zou hebben van La Cordillera.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

3.2.3.4. De Raad merkt voorts op dat verzoeker geenszins de analyse in de bestreden beslissing betwist dat er actueel voor burgers in Colombia geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze analyse vindt steun in de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en wordt, daar zij door verzoeker niet wordt betwist, laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.2.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT